

Mariji.

Gorko pesem v srcu nosim.
Ali komu bi jo dal?
Daj jo meni — kliče gora —
dam ti zanjo cvet prezal.

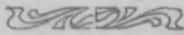
Gora, gora! Kaj pa misliš?
So planike lepe res;
a najlepše vendar niso,
niso dali ti z nebes.

Gorko pesem v srcu nosim.
Ali kómu bi jo dal?
Daj jo meni — prosi solnce —
dam ti zanjo žar svetal.

Solnce, solnce! Kaj pa misliš?
So kristali dragi res,
kot kristali žarki tvoji,
a najdražjega ni vmes.

Moje solnce, moja roža,
višja kakor vse stvari.
Sram me je te drobne pesni;
ali sama — k Njej kipi.

Silvin Sardenko.

Povestica o Anici.

Tiho je bilo v sobi . . .

Anica je sedela ob mizi in je gledala skoz okno vun v pomlajeno pomladansko naravo. Oko ji je zrlo na domači vrt, ki so po njem cvele marjetice; na zelene travnike in na gozd, in na drugo stran, dol na njive, kjer so ljudje orali in sejali; in še dalje na gore in na raztresene oblačke nad njimi. In vse to je ožarjalo in osvetljevalo jasno solnce nebeško.

Anica je gledala to lepoto pomlajene narave in to pisano življenje v nji. A njeni oko je bilo motno in njeni duši je bila žalostna. Zakaj Aničina mamica je bila bolna. Zdajpazdaj se je okrenila Anica od mize in je sočutno pogledala na mamico, ki je ležala na postelji in nemirno spala.

Tiho je bilo v sobi. Čulo se je le enakomerno tik-takanje stenske ure in pridušeni vzdih bolne mamice.